

Békés Pál

A TISZA FELSŐ FOLYÁSA

- egy nő, egy férfi, egy felvonás -

Jelen idő. Tavaszeste.

Világvégi büfé Észak-kelet Magyarországon egy gyér-forgalmú folyami révállomáson.

A pléh-söntéspulton testes rádió. Hátról kommersz italok kétliteres üvegekben, vastag falú poharak, száradni teregetett törülőruha. A pultot sörreklám színes fénye világítja meg. Az előtérben furnír asztalok, fölborogatott székek, balra tágas ablak, jobbra a bejárat lengőajtaja.

Hosszú csend, majd motozás. A pult mögül egy láb bukkan elő - a NŐ farol ki a söntés mögül. Harmincas. Érett, tiszta, smink nélküli arc. Keres valamit. Feláll, megkerüli a pultot, majd a másik oldalán ismét eltűnik. Motozás.

Kintről motorzúgás, majd csönd. Lépések, azután robaj, káromkodás. Kivágódik a lengőajtó. A FÉRFI negyven körüli, fáradt; kockás ing, karra vetett bőrdzseki. Körülnéz. A pult mögött némaság, az iménti motozás is megszűnik.

FÉRFI: Egy rohadt lámpát nem lehet kirakni a lépcső fölé?
(Csönd) Hé! (Csönd) Senki? Akkor minek hagyják nyitva az ajtót, mi? A franc aki megette ezt a rohadt kócerájt, meg az egészet! (Ingerülten hátat fordít, s már éppen kilépne, ám meggondolja magát. Morogva) Jobb a semminél.

Leteszi a dzsekit, leemel egy széket valamelyik asztalról, az ablak elé állítja, leül. Rágyújt, a pulthoz lép, bekapcsolja a rádiót, a keresőt csavargatja. Zavaros zörgés, zenetöredékek, magyar és idegen nyelvű szófoszlányok. Végül slágerféleségre akad, ha nem is tisztán, de legalább felismerhetően szól. Szemügyre veszi az italokat, áthajol a pléhpult fölé, nagy nehezen elér egy poharat, az üvegért nyújtózik, amikor belátja, hogy nem megy, megkerülné a pultot. A pult mögül fölemelkedik a NŐ. A FÉRFI összerezzen, a pohár kicsúszik a kezéből, csattan, törik. Némán bámulnak egymásra a pult két oldaláról.

NŐ: Mit keres itt?

FÉRFI: Szívszélhűdés. Hajszál híján. A nagybátyám is, pedig alig múlt negyven, amikor... Nekem hajlamom van. És akkor tessék.

NŐ: Mit keres itt?!

FÉRFI: (elernyed, hátralép, a székre ereszkedik) Te jószágos isten. Nem bírom én ezt.

NŐ: Zárva vagyunk.

FÉRFI: És azt honnan lehet tudni?

NŐ: Ki van írva.

FÉRFI: Hova?
NŐ: Az ajtóra.
FÉRFI: És ki látja? A baglyok? A denevérek? Ki bogarássza ilyen vaksötétben, hogy mi van az ajtóra írva, ha egyszer nyitva az ajtó? És ha már itt tartunk: miért nem lehet becsavarni egy villanykörtét a lépcső fölé?
NŐ: Sajnálom, akkor is zárva vagyunk.
FÉRFI: Akkor meg hogy lehet csak úgy ki-be sétálni?
NŐ: Itt felejtettem valamit, visszajöttem megkeresni. De már megtaláltam. *(Elzárja a rádiót)*
FÉRFI: Azt nem mondták, hogy zárva lesz ez a kóceráj.
NŐ: Kik?
FÉRFI: Hogy hívják?
NŐ: Nem ismerkedem.
FÉRFI: Ezt a helyet. Van egyáltalán neve?
NŐ: Tiszavirág.
FÉRFI: Palingenie longicauda.
NŐ: Hogy?
FÉRFI: A tiszavirág latin neve.
NŐ: Növénytanász?
FÉRFI: A tiszavirág rovar.
NŐ: Azt azért tudom.
FÉRFI: Azt is, hogy milyen ronda? Szemben a nevével.
NŐ: Szóval bogarász.
FÉRFI: A tiszavirágban csak az a szép, hogy alig néhány órát él. De az alatt a néhány óra alatt megtörténik vele minden, amire egy embernek hatvan-hetven-nyolcvan év kell. Derék állat. Nem nyüglődik annyit mint mi. Fél nap se kell, és születik, felnő, szaporodik, öregszik, meghal. Nem látta nyáron, ahogy elborítják a folyót azok a gusztustalan kis barna hullák?
NŐ: Fujj. Csak ősz óta vagyok itt.
FÉRFI: Szóval ez itt a Tiszavirág. Majdnem olyan ronda, mint az eredeti. Fő, hogy stimmel. Találkozom van itt valakivel.
NŐ: Talán holnap.
FÉRFI: Nem. Illetve... Hányadika van?
NŐ: Huszonegy.
FÉRFI: Akkor mégis ma.
NŐ: De nem itt.
FÉRFI: Valami innivalót azért adhatna. El ne mondja még egyszer! Tisztesség is van a világon! Már majdnem kiszolgáltam magam, amikor felütötte a fejét a pult mögül. Megkegyelmezhetne. Csak egy pohárral. Hét órát ültem a volánnál egyhuzamban. Olyan rosszak az utak, hogy az ország háromszor akkorának látszik, mint amekkora. Persze, így is föl lehet kelteni a nagyság érzetét. Ha ad valamit, akkor feltakarítok.
NŐ: Zárás előtt mindig fölmosok.
FÉRFI: És a szilánkok?
NŐ: *(szemügyre veszi a cserepeket)* El is felejtettem.
FÉRFI: Lehet így itt hagyni a boltot?
NŐ: *(seprűt, személtlapátot vesz elő)* De nem marad soká.
FÉRFI: *(a szilánkokat söprögeti)* Csak megiszom és már itt sem vagyok.

NŐ: Mit kér?
FÉRFI: Mi van?
NŐ: Szilva, barack, cseresznye, vegyigyümi.
FÉRFI: Konyak, whisky?
NŐ: Az itt nem cikk.
FÉRFI: Na, valami rendes.
NŐ: *(a pult alá hajol)* Van néhány bontatlan üveg román cujka, albán raki, meg moldáviai vodka, de azzal vigyázni kell, mert sörösüvegben hozták, nem vállalom érte felelősséget.
FÉRFI: Borzasztó.
NŐ: Közel a határ.
FÉRFI: Melyik?
NŐ: Mindegyik.
FÉRFI: Az albán is?
NŐ: Mit kér?
FÉRFI: Vegyigyümit. Legalább a neve jó. *(Felegyenesedik, a lapáton a szilánkok)* Hova tegyem?
NŐ: Várjon. *(Tölt, a poharat a pultra teszi, majd a seprűért nyúl, a lapát megbillen, a szilánkok a pultra szóródnak.)* Mit csinál!? Tele az egész pult!
FÉRFI: Maga verte ki a kezemből. Ráadásul tele a poharam is. Olyat már láttam, hogy koktéliba borsot szórnak. De hogy üvegszilánkot?
NŐ: *(ingerült)* Takaríthatom fel újra.
FÉRFI: Csak a pontosság kedvéért: eddig én takarítottam.
NŐ: Adja ide a seprűt, meg a lapátot! *(A pultot tisztogatja)*
FÉRFI: *(a fény felé tartja a poharat)* Kizárólag egyes kínai császárok vetemedtek ilyesmire. Ha el akartak tenni valakit láb alól, homoknál is finomabbra örlött üveggel dolgoztak. Milyen exkluzív fogások lehettek. Fürjbecsinált a kínhalál. Mert odabent azután az apró szilánkok lassan átdöfik a beleket. Lassú, és igen fájdalmas. Meg drága is. Állítólag különös szakértelem és szerszámok kellettek ehhez az igen finom őrléshez. Egész porító-műhelyek működtek a Mennyei Birodalomban. És sose fogytak ki a megrendelésből.
NŐ: Mennyit tud beszélni. És mekkora marhaságokat. Adja ide. *(Kiveszi a FÉRFI kezéből a poharat, tartalmát a mosogatóba zúdítja, majd belenyúl, hogy kimossa. Fájdalmasan felkiált)* Hogy mennyi bajom van magával?! *(Felmutatja az ujját, vérzik)*
FÉRFI: *(elkapja a nő kezét, megvizsgálja)* Van kötszere?
NŐ: Mi tudom én... *(A szájába kapja a mutatóujját)*
FÉRFI: Hozok a kocsiból. *(Kisiet)*

A NŐ az ajtóhoz lép a FÉRFI után néz, igyekszik a sötétben földérinteni a kocsit, a visszatérő léptek hallatán sietve a pult felé fordul. A FÉRFI baljával a fejét fogja, jobbában vöröskeresztes doboz.

FÉRFI: Akönyörgök, árulja el: miért nem lehet lámpát tenni a bejárat fölé!? *(Magasba emeli a pléhdobozt, a homlokához szorítja)* Lefejeltem a korlátot.

NŐ: Most engem ápol vagy magát?
FÉRFI: Ja. Igen. *(Kötszert dob a pultra, a dobozt visszanyomja a fejére)*
NŐ: *(bekötözi az ujját)* Most már nekem is jót tenne egy korty. Nem szoktam, de azért mindennek van határa. *(Tölt két pohár italt, az egyiket a férfi elé tolja)*
Egészség. *(Felhajtja a magáét)*
FÉRFI: Ez igen! *(Fintorogva issza)* Több benne a vegyi mint a gyümi.
NŐ: Kivel akar itt találkozni?
FÉRFI: Akar a nyavalya.
NŐ: Hát akkor?
FÉRFI: Aki küldött, az akarja, hogy találkozzam valakivel.
NŐ: Ki küldte?
FÉRFI: Minden kuncsaftját kivallatja?
NŐ: Tudni szoktam, ki miért jön be.
FÉRFI: Nyilván piáért. Esetleg szalámis zsömléért vagy virsliért. Jut eszembe. Nekem is jót tenne.
NŐ: Nincs semmi.
FÉRFI: Lehetetlen. Kenyérvég, parízervég, végvég. Valami.
NŐ: *(a pult alá hajol)* Egy doboz szardínia.
FÉRFI: Remek.
NŐ: Nincs hozzá semmi.
FÉRFI: Nem baj. *(Átveszi a dobozt és már nyitja is)*
NŐ: Nem érti? Egy falat kenyér sincs az egész házban. Csak úgy magában fogja enni?
FÉRFI: Szó sincs róla. Ad még egy stampedlivel, és mivel az alkohol oldja a zsírt és az olajat, nem lesz semmi baj.
NŐ: *(tölt egy pohárral)* A maga helyében vigyáznék a gyomromra.
FÉRFI: *(felemeli a nyitott dobozt, és kiböngészi a feliratot)* Sardines In Öl. Túlzás. Azért nem öl. Hö-hö. *(Leereszt a torkán a halat iszik egy kortyot)* Nem is tudom melyik a borzalmasabb, de legalább kioltják egymást.
NŐ: *(elfordul)* Nézni sem bírom.
FÉRFI: Pedig nagyon kedves állat. Sardinia pilchardus a heringfélék családjából. Hogy fellendülne a halászat ha nemcsak a tengerben hemzsegne hanem itt a folyóban is. Gyakran árad?
NŐ: Mióta itt vagyok most először. A révész azt mondta, húsz éve volt utoljára ilyen áradás.
FÉRFI: Az utolsó húsz kilométert a parton jöttem. Rakják a töltést végig. Elég komolynak látszik. Tudja: „Zúgva-bögve törte át a gátot!” Az ember szépen fölmondja az iskolában, de fogalma sincs, miről beszél, amíg nem látta. A falu után meg kellett állni, egy teherautó megcsúszott és teleborította az utat zsákokkal. Azért értem ide ilyen későn *(Befejezi a szardíniát, a dobozt a szemébe hajítja)* Köszönöm, igazán jólesett. Az utolsó párszáz méteren már átfolyt az úton a víz.
NŐ: Az lehet. Ez a büfé egy kis dombon van. Na, domb az azért túlzás... olyan magaslatféle. Árvizeknél állítólag körülfolylja a víz. És akkor sziget lesz belőle.

FÉRFI: Büfé-sziget.
NŐ: Ja. Büfé-sziget.
FÉRFI: Szép lehet innen a kilátás.
NŐ: Kilátás az van. De a révész szerint ha komolyra fordul kocsival se lehet innen elmenekülni.
FÉRFI: Én úgysem mennék tovább. Idáig jöttem.
NŐ: Ha bezárok mennie kell.
FÁRFI: Eszembe sincs. Legrosszabb esetben megalszom a fürkében. Mentem eleget. Kivezettem magam egy életre. Még most is vibrál a szemem, ha lehunyom, fehérén fut előttem az osztóvonal és lüktet: Tum-tutum, tum-tutum. Én befejeztem az tuti. Csak elintézem a dolgom és már itt se vagyok.
NŐ: Nagyon titkolja, hogy mi a dolga.
FÉRFI: Üzleti ügy. Megjön a pasas, és már végeztünk is.
NŐ: Ilyenkor már nem jön senki.
FÉRFI: Ez jön. Ez olyan.
NŐ: Ki a csudát vár?
FÉRFI: Nem tudom.
NŐ: Hát akkor?
NŐ: Csak az tudja, aki küldött.
NŐ: És ki küldte?
FÉRFI: (felcsattan) Mit kérdezget? Mi köze hozzá?
NŐ: Nézzék, hogy pattog. Zárok.
FÉRFI: Bocs, nem úgy értettem.
NŐ: Én viszont úgy értettem. Zárok.
FÉRFI: Pedig szerettem volna meghívni még egy körre.
NŐ: Meghívni? A tizenkét éves whiskyből sem innék még egyet, nemhogy ebből. Először is utálok, másodszor meg látok itt elég részegét, hogy ha szeretném is, elmenjen tőle a kedvem.
FÉRFI: Hova érkezik a komp?
NŐ: Ide.
FÉRFI: Kicsit pontosabban.
NŐ: Az ablak alá. Majd amikor érkezik.
Férfi: (Az ablakhoz lép, kinéz) Feljött a hold. Ráadásul telihold. Igazán impozáns látvány... Ennyi víz. Ott úszik egy kutya. Szegény.
NŐ: Sajnálkozás helyett inkább csináljon valamit! Mentse ki!
FÉRFI: Hogy felpuffadt. Kuvasz lehetett.
NŐ: Magát önmagán kívül semmi sem érdekli?
FÉRFI: Ma már nincs több kompjárat?
NŐ: Három napja leállították az árvíz miatt.
FÉRFI: Te jó isten. És csak most szól?
NŐ: Most kérdezte. Ha a túloldalaról vár valakit, hiába. Hacsak át nem úszik, de nincs sok esélye. Arra följebb benyúlik egy földnyelv, itt végig csupa örvény a víz, mesélték, hogy a szezonban megfulladtak hárman is, pedig ki van táblázva a parton végig, hogy fürödni tilos. Apadásig nincs komp. A rádió azt ígérte, jövő hétre lefut az ár, már ha hinni lehet ezeknek, meg ha kibírjuk addig. Még a révész is itt hagyott csapat papot, pedig itt a szolgálati lakása a raktár mögött.

Bement a faluba a nőjéhez, hogy kihúzza nála amíg lemegy a víz.

FÉRFI: Nincs a környéken más Tiszavirág? Presszó, büfé étterem? Bármilyen bodega?

NŐ: Nincs.

FÉRFI: Agyrém. Mit csináljak? Nem adna mégis? Igazán, jól jönne még egy pohárral.

NŐ: Ez az utolsó. *(Kitölti, a férfi elé tolja.)*

FÉRFI: Kösz.

NŐ: Hogy bírja meginni?

FÉRFI: A szardínia után semmiség.

A FÉRFI fintorogva küszködik a vegyigyümivel, a NŐ előlép a pult mögül, az ajtóhoz megy, kilép, sikoly, majd a NŐ riadtan visszahátrál.

FÉRFI: *(hirtelen rémülettel)* Mi történt? Megjött?

NŐ: Kicsoda?

FÉRFI: Mi történt?

NŐ: A lépcső alján a víz! Csak kiléptem és pont bele.

FÉRFI: Mert nincs lámpa a lépcső fölött.

NŐ: Ne kezdje megint. *(Sietve leveszi a cipőjét.)* Ez nem vicc! Hidegallergiám van! Ha egy percre kihül a lábam, azonnal jön a tüsszögés, de nem közönséges megfázás, hanem allergiás roham, beledöglök, egyszerűen beledöglök... *(Tüsszent)* Látja, már itt is van! Jézusom. *(Tüsszent, egymás után, görcsösen, szinte megállíthatatlanul)* Nem igaz! Én ettől úgy kikészülök, mintha...

A NŐt szinte leveri a lábáról a roham, a táskájához botorkál, kiborítja a pultra, zsebkendő után kutat, a kiszórt holmik közt egy pisztoly koppan a pultra, de észre sem veszi, a férfi sietve a száradni akasztott törülőrüha után kap, a nőt lenyomja egy székbe, a lábát az ölébe kapja és erőteljesen dörzsöli, szárítja. A roham lassan csitul.

FÉRFI: Na. Most már jobb.

NŐ: Itt kaptam. Amíg koszos, bűdös agyonzsúfolt városokban szívtam az agyonmérgezett levegőt, sose volt allergiám, csak mióta ide jöttem, a természetes, egészséges környezetbe. Azóta megdöglök.

FÉRFI: Miért marad?

NŐ: Itt van dolgom.

FÉRFI: Mi dolga lehet itt egy ilyen nőnek?

NŐ: Milyen nőnek?

FÉRFI: Szép nőnek.

NŐ: Hagyjuk ezt.

FÉRFI: Maga is tudja, igaz?

NŐ: *(Visszahúzza lábát a férfi öléből)* Hagyjuk.

FÉRFI: Én egy kicsit még szívesen... ha nincs ellenére.

NŐ: Jobb tenné, ha megnézné a kocsiját. Az enyém félig vízben áll. És ha az a böhöm furgon ott mellette a magáé, akkor az is.

A FÉRFI kisiet. A NŐ felhúzza a cipőjét, a rádióhoz megy, csavargatja a keresőt. Kintről káromkodás. A rádióból egyre hangosabb sisterség, füttyögés, zavaros, definiálhatatlan hangok idegen nyelvű beszédfoszlányok, elmosódott zene. Amikor a FÉRFI visszatér, a NŐ elzárja. A FÉRFI cipője csuromvíz, szitkozódva ül le iménti helyére, leveszi a cipőt, az otthagyt ronggyal szárogatja a lábát.

FÉRFI: Na innen aztán sehova. Mennyi ideje jöttem? Nem is tudom. De azóta legalább egy métert emelkedett.
NŐ: Valahol átszakadhatott a gát.
FÉRFI: Most már ráérünk. Nincs itt egy biliárd? Vagy rex.
NŐ: Még mi nem kéne.
FÉRFI: Akkor egy játékautomata. Valami.
NŐ: Csak a révész sakk-készlete.
FÉRFI: Nagyszerű! Játszik?
NŐ: Ritkán. A révésszel. Hálából. Neki köszönhetem az állást. Azelőtt a felesége vezette a büfét, de meghalt. Nem nagyon szeretek játszani, de az ő kedvéért... viszont ha már játszom, nem tudok uralkodni magamon és mindig megverem.
FÉRFI: ássuk velem elbír-e.
NŐ: Nincs sok kedvem.
FÉRFI: Barkochbázhatunk is.
NŐ: A sakkhöz legalább nem kell beszélni.

A NŐ előveszi a táblát, a FÉRFI felállítja a bábukat, kezd, a NŐ következik, néhány gyors lépés, majd elakadnak.

FÉRFI: Hm. Maga tud.
NŐ: Egy orosz nőtől tanultam. Az oroszok igazán jók. És volt időm gyakorolni, a fene egye meg, volt bőven.
FÉRFI: (a táblára mered) Ezen gondolkoznom kell.
NŐ: Gondolkodjon csak. (újra a rádióhoz lép) Hátha bemondják, hol szakadt át a gát. (Kaotikus zörejek, füttyögés)
FÉRFI: Akárhol történt, totálkár lehet az egész környék. A fülke aljáig ér a víz, ha ugyan be nem folyt már. Nem lehetne egy kicsit halkabban? Ha beindítom, a motornak annyi. Kíváncsi vagyok, mit csinálnak vele a fiúk.
NŐ: Itt szokott lenni a Kossuth. Most meg csak sistereg.
FÉRFI: Biztos más hullámsávra kapcsolt.
NŐ: Az lehet. (Tovább kísérletezik) Nem jön be semmi. Nemcsak a Kossuth, a többi sem.
FÉRFI: Mutassa. (A rádióhoz lép, a gombokat nyomkodja) vagy rossz a rádió, vagy nincs adás.
NŐ: Egyik adón se?
FÉRFI: Ez-az bejön.... csak nem érteni. Mintha magyar nem is volna közte. Vartyog. Talán a beállítás... (Odébbhúzza a rádiót a pulton, a földre löki a revolvert. A NŐ érte hajolna, de a FÉRFI megelőzi. Hökkenten forgatja) Hát ez? (Lezárja a rádiót) Van engedélye?
NŐ: És magának van engedélye, hogy kihallgasson? Rendőr?
FÉRFI: Mire kell magának?
NŐ: Tudja mennyi gyanús alak hemzseg itt a határon? hány

fene tudja miféle gazember? Naponta jönnek, akik onnan szöknek, vagy menekülnek meg még messzebről, csak erre vezet az útjuk, tucattal mennek, akik innen viszik a csempészuccot, amonnan hozzák a pénzt, vagy fordítva, jönnek, mennek, az ég se ismeri ki magát és sose tudni, melyiket honnan szalajtották, és mikor melyiknek mire támad kedve. Csupa olyanféle, mint... maga! Adja vissza!

FÉRFI: Használta már?

NŐ: Elment az esze? Csak azért tartom, mert... ha mégis bajba kerülök, legalább nem vagyok teljesen védtelen. Ijesztgetni pont jó. *(A FÉRFI kiveszi a tárat, ellenőrzi)* Ni, hogy ért hozzá.

FÉRFI: *(a dzseki zsebébe süllyeszti a pisztolyt)* Mellettem biztonságban van. Semmi szüksége fegyverre. Igazán nem nőies darab. Nem szeretem, ha akivel beszélgetek, pisztolyt tart a zsebében.

NŐ: Én sem.

FÉRFI: Mit tegyünk, egy pisztoly egyszerre csak egy zsebben lehet. És ha már választani kell, jobb helyen van az enyémben. Első a biztonság. Amíg nem tudom, mire kell magának, amíg száz százalékig meg nem győződtem róla, hogy nem fogja rám, jobb ha nálam van.

NŐ: És én? Mert szerintem is első a biztonság! Én honnan tudjam? Én mitől legyek olyan száz százalékosan biztos abban, hogy nem fogja rám?

FÉRFI: Egyszerű. Végigmér tetőtől talpig, látja, hogy milyen megnyerő személyiség vagyok, és megnyugszik.

NŐ: Köszönöm.

FÉRFI: Kérem. Semmiség.

Csönd.

NŐ: Mit keres itt? Lehet, hogy engem? Vagy tényleg vár valakit, de úgy látszik hiába. A helyzet megváltozott.

FÉRFI: Attól, hogy árvíz van, én még várok.

NŐ: Mást nem is tehet.

FÉRFI: Innék még egyet.

NŐ: Nem adok.

FÉRFI: Nem ad?!
NŐ: Nem szeretném, ha a zsebében pisztollyal berúgna. Ki tudja nem kezd-e handabandázni. Még csak az hiányzik nekem. Annáért küldték?

FÉRFI: Az ki? Jól bírom. *(Kezd berúgni)*

NŐ: Nincs az az isten, hogy...

FÉRFI: *(közelít a pulthoz)* Töltök magamnak.

NŐ: *(felragad egy üveget, fenyegetően meglengeti)* Tűnés innen!

FÉRFI: Kényszerítsem?

NŐ: A megnyerő személyiségével? Vagy a pisztollyal? Lelőne egy stampedli vegyigyümiért?

FÉRFI: *(Hátrál)* Nyugi. Nyugi. *(Az ablakhoz lép)* Örület, hogy mik úsznak itt. Szekrény? Nem, ez legalább egy fél ház.

NŐ: *(közelebb lép az ablakhoz, lábujjhegyen les a férfi*

vállá fölött) Valami kocsiféle. De mi benne az a
hosszú?

FÉRFI: Cirkuszkocsi. Egy zsiráffal. Giraffa camelopardilis.
Szegény.

NŐ: Na ne.

*A FÉRFI ellép az ablak elől, a NŐ a helyére áll, arcát az
üveghez nyomva kémlel.*

NŐ: Pedig tényleg olyan.

A FÉRFI a óvatosan a pulthoz oson, töltene magának, de a NŐ
észreveszi, visítva, harciasan odaugrik.

NŐ: Teszi le?! Teszi le azonnal?!

FÉRFI: *(habozik, majd vállat von)* Mániákus alkat. Még a végén
odavág. Majd pont ezen fogok az utolsó pillanatban
elcsúszni.

NŐ: Hogyhogy elcsúszni? És mi az, hogy az utolsó
pillanatban?

FÉRFI: Nincs több éjszakai fuvar, befejeztem. Ezt még kibírom,
aztán jön az új világ. Majd pont valami hamisított
löttyért veretem be a fejem. Még az is lehet, hogy
etilalkohol.

NŐ: Azt azért nem. Azt tudnám.

FÉRFI: Honnan?

NŐ: Itt még nem vakult meg senki.

FÉRFI: Közvetett bizonyíték. Lehet, hogy csak egy-két nap
múlva tört ki rajtuk a baj. Hazamentek és ott.
Továbbvezettek, és a hegyek közt egyszerre csak a
szemükhöz kaptak, a kocsi meg be a szakadékba, azóta se
került elő. Mit tudja maga? Lehet, hogy a völgyek tele
vannak roncsokkal, a vezetők mind a maga kezéből kapták
a mérget, és most ott hevernek a szállítmányok mellett.
Olyanok lehetnek a völgyek, mint a tengerfenék, ami
dúsan van terítve száz meg száz éve elsüllyed hajók
kincseivel.

NŐ: Jó előadó.

FÉRFI: A gyakorlat.

NŐ: Színész?

FÉRFI: *(nevet)* Majdnem. Biológianár. A diákjaim szerettek.
Sőt, a végén meg is sajnáltak.

NŐ: Csak nem?

FÉRFI: Ez régebben volt. Egyébként maga jön.

NŐ: Hogyhogy?

FÉRFI: A sakkban.

NŐ: Ja. *(A tábla fölé áll, lép)*

FÉRFI: *(sóhaj)* Megint sarokba szorított. Tényleg jó lehetett
az az orosz nő.

*A NŐ szórakozottan bekapcsolja a rádiót, csavargatja a
keresógombot. Az előbbi hangzavart utcazaj, tengermoraj színezi.*

NŐ: *(ordítva)* Hova tűntek az adók?

FÉRFI: *(mintegy magának folytatja, míg a táblát fürkészi)*

ordítva) Semmi különös! Elváltam!

Mindketten nagyon hangosan beszélnek, amíg a rádió szól.

NŐ: Ugyan ki nem válik? A hülyék meg a mázlisták.

FÉRFI: A feleségem egy igazi patinás elit-tenyésztállóban tanított. Én egy kültelki iparitanuló-iskolában biológiát, ő meg ugye, egyetemi gyakorló gimnáziumban, matekot, hát az azért mégiscsak más. Aztán egyszerre csak azt mondta, elege van. Uzsgyi. Költözzek. Mind ilyenek ezek. Talán nem a legjobb helyen mondom. Adna mégis egy pohárral?

NŐ: Nem.

FÉRFI: Makacs mint az öszvér. De megértem.

NŐ: És aztán?

FÉRFI: Halkítsa már le! Tudja milyen az amikor az ember egy sportszatyorral meg egy összetekert laticellel a hóna alatt áll a ház előtt ahol addig lakott, és egyszerűen fogalma sincs, hogy merre?

NŐ: *(ordítva)* Tudom. *(Elzárja a rádiót)*

FÉRFI: *(hirtelen csöndesen, majdnem suttogva)* Volt a házunkkal szemközt egy üres telek, leültem valami odahajított hordóra és onnan néztem föl a másodikra, égett a lámpa, az én lámpám, szólt a tévé, az én tévém, a feleségem egyszer kikönyökölt az ablakba, mert tavasz volt, és báméskodott egy kicsit, de nem vett észre. Akkor azt gondolom, most visszamegyek és kiszedem a beleit. Nem vadul, csak olyan szelíden. Megbontom egy helyen, kihúzom az egyik végét, tudja a kezdethez a vékonybél kell - és elkezdem feltekerni, így, a mutatóujj és a hüvelykujj villájától a könyökig, ahogy a hosszú villanydrótot szokás, és amikor vége, akkor hopp, a fülére akasztom az egész csévét, és azt mondom: tessék szívem.

NŐ: Aranyos.

FÉRFI: Aztán beköltöztem a biológia szertárba, szépen leterítettem a laticelt. Volt néhány kitömött madár, egy kopott róka, aminek kiestek az üvegszeméi, én ragasztottam vissza Technokollal, üregi nyúl, egy nyest, meg egy borz, aminek hiányzott a farka. Ezekkel még meg is barátkoztam volna, csak az embriót nem bírtam, formalinban volt, minden este megfordítottam, de reggelente arra ébredtem, hogy az éjjel megfordult a tartósítószerben és engem néz. Kikészített az az embrió. Igyekeztem titokban tartani, hogy ott lakom, és hajnalonta fölkeltem, eldugtam a laticelt, aztán kimentem az iskolából, megreggeliztem a sarkon, és úgy jöttem be a többiekkel, mint aki frissen fűgén érkezik otthonról - este meg eljátszottam ugyanezt fordítva, elmentem a többiekkel, megvacsoráztam a büfében és visszaszöktem a borzhoz meg az embrióhoz. Persze a kölykök kiszimatolták. És az egyik, a Tunyogi azt mondta, hogy a bátyja tudna nekem valamit. Egy darabig úgy csináltam, mint aki nem érti miről beszél a Tunyogi, aztán odahozta a bátyját a szertárba . És

rögtön az első munkára annyi pénzt kínált, mint a háromhavi keresetem. Csak el kellett vonatozni egy szatyorral valahova errefelé, le a Tisza mentén, letenni a csomagmegőrzőben, a kulcsot meg belógatni a resti vécéjébe egy megadott helyre. Még egy órára se maradt el.

NŐ: Mi volt a csomagban?

FÉRFI: Nem tudom.

NŐ: Ne mondja.

FÉRFI: Tényleg nem tudom. Megállapodtunk, hogy nem tudom és nem is akarom tudni, és mindenki így jár a legjobban.

NŐ: De sejti.

FÉRFI: A Tunyogi bátyja rendesen fizetett. Csak azt nem bírtam benne, hogy elvigyorodik és azt mondja: „Tanár úr”, de úgy, hogy kinyílik az ember zsebében a bicska: „Tanár úr.” Persze valamit valamiért. Egy hét múlva kiköltöztem a szertárból, lakást béreltem, és jött egyik megbízatás a másik után. De ez az utolsó. Nincs több. Megmondtam nekik.

NŐ: Gondolom nem örültek.

FÉRFI: Nem sokat kapálództak.

NŐ: Hagyják csak úgy kiszállni?

FÉRFI: Mit tehetnének? Megállapodtunk, ez az utolsó fuvar, és kész. Ráadásul, ha ezt kifizetik, akkor igazán rendbe jövök, többé nem szorulunk egymásra, elfelejtjük egymást.

NŐ: Mennyit kap?

FÉRFI: Ugye viccel?

NŐ: A kocsiban van a csomag?

FÉRFI: A kocsi a csomag. Azt kell átadnom. Az egész furgont.

NŐ: És persze nem tudja mi van benne.

FÉRFI: Nem ettem meszet.

NŐ: Mi lehet egy furgonban, amit a határvidéken kell átadni, miközben a túloldalon van egy kis háború, egy kis kormányválság, egy kis ez-az?

FÉRFI: Nem érdekel. Átadom a kulcsot valakinek, az viszi az egész kocsit. Mármint vinné. Ha nem volna árvíz. Majdcsak leapad.

NŐ: És hogy megy el innen?

FÉRFI: A hapsi is kocsival jön. Cserélünk.

NŐ: Világos. És honnan jön?

FÉRFI: A túlpartról. Hozza a kocsit, adja a pénzt, viszi a furgont és mindenki megy a dolgára. Én meg befejeztem.

NŐ: Tudja milyen ez a komp? Személyszállító. Egy nagyobbacska motorcsónak. Kocsi nem fér föl rá. A túloldalon van egy buszmegálló, ha ott felszáll, tíz perc a város, további tíz perc a határállomás. De autó ezen a kompon nem megy sehova.

FÉRFI: Mit tudom én, akkor... máshonnan jön.

NŐ: Kocsival csak azon az úton lehet járni, amin maga jött. Egészen idáig. Itt a betonút vége. Zsákutca.

FÉRFI: Mindegy. Ha megígérték, hogy jön akkor jön. Eddig még sosem vertek át.

NŐ: Eddig még sosem akarta befejezni.
FÉRFI: És hogyan tudnának átverni?
NŐ: Most sehogy. Amíg a kocsi vízben áll, nem megy az sehova.
FÉRFI: Egyébként se. Csak akkor adom a slusszkulcsot, ha megkapom ami jár.
NŐ: Mennyit ígértek?
FÉRFI: Eleget. Tudja mihez kezdek vele? Üvegházat építek. Már kinéztem a helyet. TROPIKUS növényekkel fogok foglalkozni. Esőerdő a mérsékelt égövön. Egy tenyérszi Amazonas-vidék a Duna-parton. És persze nemcsak növényház hanem a teljes rovarvilág lepkék, pókok, minden ami kell. Talán még üzletnek is beválik. Persze nem olcsó, főleg a fűtés eszelős, de meg kell próbálni. Tudja mindig a trópusokra vágytam, de a közelébe sem kerültem, naná, miért pont én. Azért mentem biológia szakra, mert útleírásokkal tömtem a fejem, sorban álltak az ágyam fölött a könyvek, este le nem hunytam a szemem néhány oldalnyi őserdő nélkül... persze az is igaz, hogy ennyi a pénzből akár oda is mehetnék. Ötvenezerből futnia kell.
NŐ: Olcsójános. Ne nevéttessen. Mire elég ötvenezer forint?
FÉRFI: Dollár.
NŐ: Hopp.
FÉRFI: Látja?
NŐ: Az rengeteg.
FÉRFI: Hát... Jó pénz.
NŐ: Túl jó.
FÉRFI: Hogy értve?
NŐ: Mégér maga ennyit?
FÉRFI: Nem tudom, mi van a kocsiban.
NŐ: Nem a szállítmány. Maga. Errefelé tizedennyiért már bárkit eltesznek láb alól. Ez egy olyan vidék.
FÉRFI: Mindjárt elájulok a félelemtől.
NŐ: Ki tudja, hogy idejött?
FÉRFI: A Tunyogi-fivérek.
NŐ: Más? A barátnője? Csak van barátnője azóta, hogy elvált?
FÉRFI: Nincs.
NŐ: Anyja, apja, barátja? Csak tudja valaki, hogy itt van?
FÉRFI: Maga.
NŐ: Én nem számítok. Én egy véletlen vagyok. De ami magát illeti... Idehozza a kocsiját, vár egy ismeretlent, hogy az majd átad magának egy köteg pénzt. És akkor maga abbahagyja a fuvarozósdit, és hallgat egy életen át. Hiszen nyilván ezt várják magától. Pedig mennyivel egyszerűbb, ha megérkezik valaki gyalog és nem ötven hanem talán ha ötezer pénzért elintézi magát, be a folyóba, viszi a kocsit és leteszi ahol kell. Se tanú, se semmi. Nem is keresik. És ha keresnék, akkor se tudnák hol-merre. A megbízójának tizedannyiba kerül az egész, ráadásul egy csomó veszedelmes részlet elmerül a vízben. Lehet, hogy nem tudja mi volt a csomagokban, de azt csak igen, hogy mikor és merre járt. Nem sokkal egyszerűbb, mint fizetni, és ráadásul sose lehet tudni,

mikor szólja el magát? Nekem is elmondott mindent, nem? Amikor a következő áradáskor kifogják a folyóból, szakértő legyen a talpán, aki azonosítja.

FÉRFI: Lehetetlen.

NŐ: Miért?

FÉRFI: Mert... én csak én csak egy biológiatanár vagyok...

NŐ: Az a jó. Kinek számít egy ilyen? Már ne haragudjon.

FÉRFI: Milyen pontosan látja, mi fog történni.

NŐ: Csak találgatok.

FÉRFI: Olyan pontosan, mintha maga tervelte volna ki, vagy inkább... szóval maga az? Magát küldték a kocsiért meg a kulcsért, és hogy eltegyen láb alól?! Na?! Vallja be!

A pult felé ugrik, a NŐ hátrál.

NŐ: Nyugi. Nyugi. Gondolja, hogy ha így lenne, elárultam volna?

FÉRFI: Tökéletes szervezés! Nem véletlenül maradt itt, rám várt! Tényleg ötezetet ígértek érte?!

NŐ: Elment az esze! Én csak találgattam. Figyelmeztetni akartam. Én ismerem ezt a vidéket! Itt minden megeshet.

FÉRFI: Milyen jól kitalálták! És milyen jól működne minden, ha egy kis hiba nem csúszott volna a számításba. Igaz, hogy én nem számítok, egy senki vagyok, egy koszos kis csavar valami mocskos gépezetben, de még a legszelídebb állat is megvadul ha az életét kell védenie, látott már maga mezei egeret amint szembefordul az üldöző rókával és megpróbálja megharapni? Hm? Látott ilyet? Nevetséges ugye? Egér a róka ellen! Ilyen csak rajzfilmben van. De néha mégis sikerül! Ha jól számítja ki, ha jó ütemben kap oda, belemarhat az orrába, a róka meghököl, a sebet nyalogatja és a mezei egér megmenekül. A kurva életbe! *(Előhúzza a revolvert)* Elhibáztad róka koma! Nem kellett volna kipottyantani. Szóval ezzel kellett volna engem a folyóba... Mi?! *(A Nőre fogja)* Kérdeztem valamit! Ezzel?!

NŐ: *(nyugodt)* Remélem kidühöngte magát. Ha alaposabban megnézi, látni fogja, hogy három szög van keresztbeverve a csövén.

A FÉRFI ingerülten próbálja felhúzni a závarzatot, nem megy, tépi, rángatja a revolvert, majd szemügyre veszi, az ajtóhoz ugrik, és kihajítja a pisztolyt. Odakintről csobbanás.

NŐ: Na most kaphat egy kortyot. Most már igazán megérdemli.

FÉRFI: Szóval mégis inkább méreggel dolgozik?

NŐ: Igazi paranoiás.

A NŐ italt tölt két pohárba. Az egyikbe beleiszik, a másikat a FÉRFI elé tolja, aki habozik egy pillanatig, majd egy lendülettel ledobja az italt.

FÉRFI: Akkor meg minek tart revolvert?

NŐ: Mondtam. Biztonságérzetet ad. Ha a táskámban van és nem a vízben.

FÉRFI: Maga mit csinált volna a helyemben?
NŐ: Nem hisztériáztam volna. És visszaadtam volna, ami a másé. Szükségem van rá. Én is várok valakit. Pontosabban remélem, hogy nem jön senki.

FÉRFI: *(közbevág)* A Tunyogi fivérek?
NŐ: Kik? Menjen már. *(Közelről vizsgálgatja a férfit)* A férjem megígérte, hogy küld valakit.

FÉRFI: Hogy... elküld magáért?
NŐ: Annáért.
FÉRFI: Anna. Mintha említette volna.
NŐ: A lányom.
FÉRFI: Nahát. Van gyereke.
NŐ: Magának?
FÉRFI: Csak az embrió a szertárpolcon.
NŐ: Hülye. Az én Annám tizenhat.
FÉRFI: Ne vicceljen. Maga olyan fiatal.
NŐ: Még nem voltam tizennyolc amikor szültem. A gyerek velünk volt odakint, aztán besokalltam és elhoztam.

FÉRFI: Külföldön voltak?
NŐ: Honnan tudja?! Honnan tudja, hogy külföld?! Azt hitte nem vettem észre hogy célozgat?! Az Amazonasszal?! Hülyének néz?!

FÉRFI: Miről beszél?
NŐ: Honnan vette, hogy külföld?
FÉRFI: Azt mondta „odakint”. Az külföldet jelent nem?
NŐ: És az Amazonas? Na?!
FÉRFI: Mindig odavágytam. De hát elmeséltem. És még maga beszél paranoiáról. *(Az ablakhoz lép, kinéz)* Nahát egy tévé.

NŐ: *(kiles)* Nem furcsa, hogy működik? Úszik a folyón és működik.

FÉRFI: Ki az a pofa? Hírek?
NŐ: Dehogy az az új showman. Tudja, olyan mitugrász. A nyelvem hegyén a neve. Mindig akkora hülyeségeket beszél.

FÉRFI: Mindegyik hülyeségeket beszél.
NŐ: Ja. Az a dolguk. De ez olyan jópofán csinálja. Mindig előre nevet a saját viccein. *(A FÉRFI elé áll, az arcába mered)* Ha magát küldték ne tagadja. Ne cicázzon velem. Ernő küldte? Sné Ernő?

FÉRFI: Ez biztos ugyanolyan agyrém mint a Tunyogi fivérek. Ugye nem veszi rossz néven, ha megkérdem: ki az a Sné Ernő?

NŐ: *(lassan lehiggad, zavartan, szinte szégyelli magát)* Ne higgye, hogy én tényleg azt hittem. Csak kipróbáltam. Csak egy pillanatra fölmerült bennem. De nem komoly.

FÉRFI: Micsoda név. Sné Ernő.
NŐ: A volt férjem.
FÉRFI: Maga meg a Snéné.
NŐ: Madame Sné. Követségi sofőr volt Dél-Amerikában, szabadságra jött haza, megismerkedtünk, teherbe estem, elvett, kivitt, aztán kiderült, hogy csak azért kellettem, mert a követségi alkalmazottaktól - ott a sofőr is bizalmi állás - elvárják, hogy családjuk legyen, mert akkor megbízhatóbbak. Nem keverednek

nőügyekbe, meg ilyesmi. (*Hadarva*) És a férjemet ide-oda rakosgatták, voltunk Brazíliában, Kolumbiában Peruban, mindig az Amazonas környékén. Fényes, kipucovált kocsiban szállította a követeket, én meg mosogattam és takarítottam odahaza, egy idő után belebetegedtem az egészbe. Mintha börtönben volnék. Néha elmentünk kirándulni, én annyi esőerdőt láttam, hogy maga annyit elképzelni sem tud az nemhogy belezsúfolni az üvegházába, a könyökömön jöttek ki a rohadt amazonasi kígyók-békák, egyszer megcsípett valami pók, ha nem kapok szérumot idejében, végem. Amikor kimentem és azt hittem világot látok, ehelyett a követségi konyhákat láttam. Szépek voltak. És gyűlöltem a férjemet, aki túsznak tartott, vagy inkább zálogba tett, én voltam a letét, hogy biztos legyen az állása. A gyereket szerette, az igaz, de Anna félt tőle. Aztán tavalyelőtt hazajöttünk szabadságra, és visszamenet szánt szándékkal lemaradtam a gépről a gyerekekkel együtt. A férjemet felhívott Bogotából és megmondtam neki, nem megyünk vissza. Ő meg elátkozott és beleordította a kagylóba, hogy tönkretettem, ne számítsak semmi jóra, utolér onnan is, a gyerek pedig az övé, küld érte valakit, és azt ne higgyem, hogy eldughatom előle. Volt valami rossz érzésem, mert a férjemet mindig komolyan beszélt, tizenöt évet voltunk együtt de egyszer nem láttam mosolyogni, de mégsem hittem amit mondott. Amíg meg nem jelent egy pasas a lakásunkon, hogy a gyerekért jött. Bevágtam az ajtót, erre elkezdte feszegetni, és csak azért pucolt el, mert hazajött a szomszéd, egy drabális tűzoltó, de azért elmentében beordított a konyhaablakon: visszajön. És ha nem a lakásról, akkor majd az iskolából viszi el Annát. Erre bedobáltam néhány cuccot a kocsiba és még az este nekieredtünk az országnak.

FÉRFI: És eddig jutott.

NŐ: Itt az ország vége. (*Lép egyet a sakktáblán*) Maga jön.

FÉRFI: (*A tábla fölé áll, gondolkodik*) Ha megkérdem, hogy hol van Anna, azt fogja hinni, hogy el akarom rabolni.

NŐ: Az előbb kicsit bepörögtem. Megesik. Maga... nem látszik különösebben veszedelmes alaknak. Az, aminek mondja magát. Egy szerencsétlen biológus, aki belekeveredett valami kulimászsba, és szeretne kievickélni. Nem gyerekrabló.

FÉRFI: És hol a lánya?

NŐ: A túloldalon a városban. Koleszos. Jól tanul. Ha valaki érte jönne, ezen a kompon kellene átkelnie.

FÉRFI: Nem vezet oda rendes út?

NŐ: Nem is igazi város. Csak egy pöfeteg falu. Mindenesetre van egy gimnáziumuk és hozzá kollégium.

FÉRFI: Talán kell nekik egy rendes biológus.

NŐ: Megkérdezheti. Állítólag húsz éve tervezik, hogy hidat építenek a folyón, de sosincs rá pénz. Nem érdekel. Nekem pont megfelel. Aki odamegy, az csak a révvel mehet. És azokat látom. Azok mind itt isszák a sört vagy eszik a virslit míg az átkelésre várnak. Ha netán

valaki mégis elhozná Annát, csak errefelé vihetné. Vasárnaponként meglátogatom, olyankor sétálunk, beszélgetünk. Jól tanul. Szép lány. Szébb mint én valaha voltam. Hétköznap meg dolgozom.

FÉRFI: Mint kantinosné.

NŐ: Mondjuk.

FÉRFI: És... egyedül?

NŐ: Persze.

FÉRFI: Miért „persze”?

NŐ: Öröködöm.

FÉRFI: Meddig?

NŐ: Ameddig kell. Amíg el akarják venni tőlem Annát.

FÉRFI: Nemsokára nagykorú lesz.

NŐ: Na és.

FÉRFI: Mondjuk az apjához akar menni. Világot akar látni.

NŐ: Az apja már nincs Dél-Amerikában.

FÉRFI: Valahol van. Egy felnőtt lánynak nem tilthatja meg, hogy odamenjen, ahová akar.

NŐ: Hagyjon békén.

FÉRFI: Akkor mit fog csinálni?

NŐ: Mit beszél bele? Mi köze hozzá!?

FÉRFI: Csak érdeklődtem. Hogy mit csinál majd akkor, ha....

NŐ: A majd az majd, a most meg most! Az a dolgom, hogy megvédjem a gyerekeket.

FÉRFI: És ha ugyanúgy börtönben tartja a lányát abban a kollégiumban, mint magát a férje a követségi konyhán? Ha a gyerekének más vágya sincs, mint hogy elmenekülhessen innen, akár épp az apjához? Joga van hozzá.

NŐ: Magának viszont nincs joga ahhoz, hogy felelősségre vonjon!

FÉRFI: Ezzel akarja tölteni az életét? Hogy őrt áll?

NŐ: Azt őrzöm, amim van! Ami az enyém az az enyém. Nem adom, nem én. Hát mim van még? Mondja meg, mi másom van nekem?

FÉRFI: És ha sikerül megvédenie, ha a lánya felnő, és megy a maga útján... akkor magával mi lesz? Mihez kezd?

NŐ: Majd lesz valahogy. Ha mindig belegondoltam volna abba mi történik holnap, most nem volnék itt.

FÉRFI: És most hogy itt van.... most jó?

A NŐ felugrik, lassan az ajtóhoz megy, kinyitja, kinéz.

NŐ: Fogalmam sincs miért álltam szóba magával. Mióta idejöttem nem beszéltem ennyit senkivel. És erre pont egy ilyen...

FÉRFI: Bárkivel állna szóba, előbb-utóbb mind ugyanazt kérdeznék amit én. Hogy mi lesz aztán.

NŐ: Menjen innen. Ússzon vagy röpjön, mit tudom én, csak menjen már. Meneküljön az embriójához meg a rókájához amíg még tud.

FÉRFI: Én sem így terveztem. De mit csináljak? Olyan ez a hely mint az Ararát. Egyedül ez emelkedik ki a vízözönből. Persze van jó oldala is. Amíg ilyen magas a víz nemcsak én nem indulhatok. A kocsiért sem jöhet senki. Tehát a

fejemért sem... ha igaz amit mond. És addig nemcsak maga ragad itt, hanem Annáért sem jöhetnek. Nem kell örködni. Őrzi a lányát a víz. Magát is.

A NŐ bekapcsolja a rádiót. Sistergés, kócos zörejek, beszédfoszlányok. Forgatja a készüléket. Hiába. A FÉRFI a sakkjárához lép.

FÉRFI: Befejezzük? Azt hiszen én jövök. Illetve... már vége. Észre se vettük hogy az utolsó lépés matt volt. Azt hittem csak sakk, de nem. Milyen érdekes. Egyedül áll a király a tábla közepén, közel távol egyetlen bábu sincs, azt hinné az ember, mehet bármerre, nyolc különböző irányba. Aztán megnézi alaposabban: innen egy bástya zárja az utat, onnan a futó, a ló, végül a gyalog... egyetlen szabad mező sincs. Egymaga áll középen, olyan mintha azt tenne, amit akarna, és sehova se tud lépni.

NŐ: *(a rádióval birkózik)* Végleg bedöglött az összes adó? Talán ha fölemelné...

FÉRFI: *(a magasba emeli a készüléket, ide-oda jár a büfében)* Semmi. *(Hirtelen lódobogás, nyerítés, hujtogatás hallatszik a rádióból)* Mintha a népvándorlást közvetítenék élőben. Furcsa. Mi van ma?

NŐ: Huszonegyedik.

FÉRFI: De melyik év?

NŐ: Hülyéskedik?

FÉRFI: *(leteszi a rádiót)* Úgy látszik várnunk kell. *(A rádióból menetelés hallatszik)* Bár nem egészen tudom mire. *(Kinéz az ablakon)* Nézze csak, megint visz valamit a víz.

NŐ: Mi ez? Egy ház. És valami... forog rajta?

FÉRFI?: Szélmalom?

NŐ: Lehet. Még sose láttam szélmalmot.

FÉRFI: Vannak errefelé.

NŐ: Száz-kétszáz éve biztos voltak.

FÉRFI: Akkor talán messzebről hozza.

NŐ: Nézze tele a víz.

FÉRFI: Mivel?

NŐ: Visz ez mindent, ami az útjába kerül.

FÉRFI: Talán a végén kimossa Attila koporsóját is.

NŐ: Az legalább érdekes lenne. Majdcsak levonul. De abban igaza lehet, hogy... talán így a legjobb. Amíg itt vagyunk a Büfé-szigeten. *(A rádióból csatazaj)* Mostanában annyi a csetepaté a határon.

FÉRFI: Kik harcolnak?

NŐ: Nem tudom. Néha átözönlenek a menekültek, aztán meg visszamennek.

FÉRFI: Miféle menekültek?

NŐ: Vegyes. Fehérek, négerek, arabok. Van akit embercsempészek hoznak, van aki csak átgyalogol... Néha katonák is jönnek.

FÉRFI: Magyarok?

NŐ: Persze. Máskor meg külföldiek. Csak messziről láttam őket, nem jönnek a komphoz, átkelnek a folyón maguk.

FÉRFI: Kétéltűvel?
NŐ: Persze. Vagy lóval. Mikor hogy. (A rádióból repülőgépzúgás) Máskor meg ejtőernyősök ugrálnak. Olyan nehéz kiismernie magát az embernek. De amíg árvíz van, addig nyugi lesz.
FÉRFI: Csak egymást kell kibírnunk.
NŐ: Nem lesz könnyű.
FÉRFI: Menni fog.
NŐ: Talán.
FÉRFI: (átöleli a NŐt) És... hogy hívnak?
NŐ: Hát téged?

Összekapaszkodnak, a rádióból sistergés, lódobogás, repülőzúgás hallatszik, mintha az egész büfé elsüllyedne az össze nem illő zajok káoszában. Sötét.